Mujeres Libres

"ελεύθερες γυναίκες"

<u>οι αναρχικές στην ισπανική επανάσταση</u>

<u>του 1936</u>

μικρη αναφορα στην ρολο των αναρχικων στην ισπανικη επανασταση του 1936

Στη μοναρχική ισπανία αλλά και μεταξύ της ανακήρυξης της δημοκρατίας το 1931 και την ισπανική επανάσταση του Ιούλη του 1936, η δράση των αναρχικών υπήρξε αδιάλλειπτη και πλατιά. Οι αναρχικοί-ές τις περιόδους αυτές οργανώνονται κατά κύριο λόγο στη CNT (εθνική συνομοσπονδία εργασίας) με εκατοντάδες χιλιάδες μέλη στους χώρους της δουλειάς και στη FAI (ιβηρική αναρχική ομοσπονδία, μη παύοντας ποτέ να προτάσσουν την αναγκαιότητα της κοινωνικής επανάστασης, της αυτοοργάνωσης , της αλληλεγγύης. Στα χρόνια της επανάστασης (36-39), που ξεκίνησε με το στρατιωτικό πραξικόπημα ενάντια στη δημοκρατική κυβέρνηση, οι αναρχικοί-ές αναζωπύρωσαν και πραγμάτωσαν σε μεγάλο βαθμό τα επαναστατικά τους προτάγματα με την παρουσία τους στα οδοφράγματα και τα πεδία των μαχών, με τον κολλεκτιβίστικο τρόπο οργάνωσης των κατά τόπους κοινωνιών, με το γενικότερο, αδιάκοπο λόγο τους ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας- αποτελώντας έτσι βασικό βραχίονα της ισπανικής επανάστασης.

Η επίσημη ιστοριογραφία μιλά για "ισπανικό εμφύλιο" αναφέροντας γενικευτιά ως αντιμαχόμενες πλευρές αυτές των φασιστών και των "δημοκρατικών, παραλείποντας τις ιδιαίτερες αποχρώσεις αλλά και, κυρίως, το γεγονός ότι ουσιαστικά πρόκειται για ένα απ' τα μεγαλύτερα κοινωνικά - επαναστατικά πείραμα του περασμένου αιώνα: Σε πολλές περιοχές της Ισπανίας καταργήθηκε η ιδιωτική ιδιοκτησία, κολλεκτιβοποιήθηκε και πέρασε στα χέρια των αγροτών η γη, σε κάποιες περιπτώσεις καταργήθηκε το χρήμα, άλλαξε η μορφή της εκπαίδευσης των παιδιών με τη δημιουργία ελευθεριακών σχολείων, έπαψε η "αναγκαιότητα" ύπαρξης εξουσιαστικών δομών και διαμεσολάβησης. Γι αυτούς τους λόγους προτιμάμε να μιλάμε για Ισπανική επανάσταση κι όχι για Ισπανικό εμφύλιο.

οι mujeres libres (ελευθερες γυναικες)

Οι Mujeres Libres γεννήθηκαν με σκοπό την ουσιαστική ενεργοποίηση των γυναικών στον αγώνα για απελευθέρωση. Η αρχή έγινε στα τέλη του 33 όταν γυναίκες, κυρίως αγωνίστριες της CNT, συνειδητοποίησαν ότι υπήρχεεπιτακτική ανάγκη να γίνει το ζήτημα της γυναικείας καταπίεσης, ζήτημα προτεραιότητας μέσα στο ισπανικό αναρχικό κίνημα. Η Soledad Estorach, μία απτις ιδρύτριες της ομάδας της Βαρκελώνης περιγράφει: *"Τουλάχιστον στην Καταλωνία, η επικρατούσα άποψη ήταν ότι άντρες όσο και γυναίκες θά 'πρεπε να συμμετέχουν στον αγώνα. Αλλά το πρόβλημα ήταν ότι οι άντρες δεν ήξεραν πώς να κάνουν τις γυναίκες να δραστηριοποιηθούν.Τόσο οι άντρες όσο και οι γυναίκες συνέχιζαν να αντιμετωπίζουν τις γυναίκες σαν βοηθητικές και συμπληρωματικές... Για τους άντρες, πιστεύω, η ιδανική κατάσταση θα ήταν να έχουν μια συντόφισσα που θα συμφωνούσε με τις ιδέες τους, αλλά στην ιδιωτική της ζωή θα ήταν λίγο πολύ σαν όλες τις άλλες. Ήθελαν να είναι ακτιβιστές 24 ώρες το 24ωρο, και σ' αυτά τα πλαίσια φυσικά ήταν αδύνατο να υπάρχει ισότητα...Οι άντρες συμμετείχαν τόσο πολύ ώστε οι γυναίκες αφήνονταν πίσω σχεδόν από αναγκαιότητα. Ειδικά στην περίπτωση που κλείνονταν φυλακή, εκείνη έπρεπε να φροντίζει τα παιδιά, να δουλεύει για να ζήσει την οικογένεια, να τον επισκέπτεται στη φυλακή κ.λ.π. Σ' όλα αυτά οι συντρόφισσες ήταν πολύ καλές! Αλλά, για μας αυτό δεν ήταν αρκετό. Κυρίως, δεν ήταν 'ακτιβισμός' ".*

Έτσι, στέλνοντας επιστολές -μέσα και έξω από τη CNT- στις οποίες η ανταπόκριση των γυναικών υπήρξε ενθουσιώδης, κατάφεραν μέσα στα επόμενα πέντε χρόνια να δημιουργήσουν μια οργάνωση με πάνω από 20.000 μέλη (στην πλειοψηφία τους γυναίκες της εργατικής τάξης) με 147 ομάδες στην περιφέρεια της δημοκρατικής ισπανίας. Η χωριστή γυναικεία οργάνωση στόχο είχε να προσανατολίσει τη δράση της ενάντια στην τριπλή υποδούλωση των γυναικών: την άγνοια, το κεφάλαιο και τους άντρες. Για το σκοπό αυτό, πέρασαν στην έκδοση 14 μηνιαίων τευχών του ομώνυμου περιοδικού, το οποίο γνώρισε την ίδια εντυπωσιακή αποδοχή.

Η ανάπτυξη της αυτοσυνείδησης αποτέλεσε βασικό συστατικό στοιχείο της δράσης τους. Προς αυτή την κατεύθυνση, ασχολούνταν με εκείνα τα προβλήματα που -σύμφωνα με την ανάλυσή τους- ήταν αναπόσπαστα στοιχεία της γυναικείας υποταγής: τον αναλφαβητισμό, την οικονομική εξάρτηση, την εκμετάλλευση, τη άγνοια γύρω απτη φροντίδα των παιδιών, τη σεξουαλικότητα. Έτσι, δημιούργησαν ομάδες διδασκαλίας σε πόλεις και χωριά. Το Ινστιτούτο για εργαζόμενες γυναίκες προσέφερε μαθήματα μηχανολογίας, δακτυλογραφίας, νοσηλευτικής, παιδαγωγικής, ηλεκτρολογίας κ.α. Ακόμη, στην προσπάθεια να αναπτύξουν την αυτοπεποίθησή τους, συγκροτούσαν ομάδες συζητήσεων για να συνηθίσουν οι γυναίκες να ακούν τον ήχο της ίδιας τους της φωνής δημόσια. Εναντιώθηκαν σε όσους αντιμετώπιζαν τη γυναίκα ως εργαλείο πραγμάτωσης των αντρικών σεξουαλικών επιθυμιών αλλά και στον καθορισμό της γυναικείας υπόστασης αποκλειστικά και μόνο μέσα από τη μητρική ιδιότητα. Στη Βαρκελώνη μάλιστα η οργάνωση διηύθυνε ένα νοσοκομείο που πρόσφερε βοήθεια στη γέννα και μετά απ΄ αυτή, παράλληλα με μαθήματα για μια συνειδητή μητρότητα και για θέματα όπως υγεία της μητέρας και του παιδιού, ο έλεγχος των γεννήσεων, η σεξουαλικότητα *"Θέλουμε να κάνουμε ξεκάθαρο ότι η γυναίκα είναι ένα άτομο που έχει αξία, ανεξάρτητα από το αν είναι μητέρα ή όχι. Θέλουμε να απαλλαγούμε από το μύθο της μητέρας. Θέλουμε, τουλάχιστον, η μητρότητα να είναι συνειδητή επιλογή και όχι υποχρέωση. Οι άνθρωποι θά 'πρεπε να είναι σε θέση να επιλέγουν αν, πότε και πώς θα κάνουν παιδιά".*

Στην προσπάθειά τους να απαλλαγούν από την οικονομική εξάρτηση, που τους στερούσε κάθε ελευθερία συμπεριλαμβανομένης και της σεξουαλικής, δούλευαν σε στενή συνεργασία με τη CNT προωθώντας σε πολλά εργοστάσια εκπαιδευτικά προγράμματα και προγράμματα μαθητείας. Όπως περιγράφει η Mercedes Comaposada, αυτά τα προγράμματα είχαν πολλές λειτουργίες: *"Ο πιο σημαντικός τομέας ήταν μάλλον αυτός της εργασίας. Αρχίσαμε να δουλεύουμε σ' αυτό το πεδίο αμέσως, επειδή ήταν βασικό να βγάλουμε τις γυναίκες απ' τα σπίτια τους".* Προς αυτό το στόχο, προώθησαν στις γειτονιές και τους εργασιακούς χώρους μορφές συλλογικής οργάνωσης της φροντίδας των παιδιών ώστε να μπορούν οι γυναίκες να δουλεύουν αλλά και να συμμετέχουν στις συνελεύσεις του σωματείου, ενώ αγωνίστηκαν και για τη μισθολογική εξίσωση των γυναικών με τους άντρες. Παράλληλα, κύριο μέλημά τους, μαζί με εκείνο της γυναικείας απελευθέρωσης, ήταν η ενεργή συμμετοχή τους στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση. Έτσι, επισκέπτονταν καθημερινά δεκάδες εργοστάσια και σε ολιγόλεπτες συζητήσεις με τις εργάτριες, εξέθεταν τους λόγους για τους οποίους ήταν σημαντική η συμμετοχή τους ως ανεξάρτητες γυναίκες στο κοινωνικό και πολιτικό πεδίο.

Ένας από τους πιο πρωτοποριακούς στόχους των Mujeres Libres ήταν η δημιουργία των liberatorios de prostitutión, κέντρα στα οποία πρώην πόρνες μπορούσαν να απευθυνθούν για την υποστήριξή τους στην προσπάθεια για μια καλύτερη ζωή. Μέχρι τα μέσα του 19ου αι. η περιστασιακή πορνεία ήταν αρκετά συνηθισμένο φαινόμενο για τις φτωχές γυναίκες που προσπαθούσαν να συμπληρώσουν το εισόδημά τους. Σύμφωνα με μελέτες, το 1872 υπήρχαν στη Μαδρίτη 17.000 πόρνες, ενώ στις αρχές του 20ου αι. υπολογίζεται ότι το 6 τοις εκατό του πληθυσμού αυτής της πόλης ήταν πόρνες. Το σημαντικό είναι ότι οι αναρχικές-οί δεν προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα μέσα από τη θέσπιση νόμων, οι οποίοι -ακολουθώντας το βασικό χαρακτηριστικό των νόμων να στρέφονται ενάντια στους καταπιεσμένους- θα στρέφονταν τελικά εναντίον των πορνών. Επιτέθηκαν στην ίδια την πορνεία, ως κοινωνικό και πολιτικό ζήτημα που πηγάζει μέσα από την ιεραρχική δομή των εξουσιαστικών μηχανισμών και στην προκειμένη περίπτωση μέσα απ' τους θεσμούς της πατριαρχίας.

Είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι οι Mujeres Libres διέφεραν εντελώς από τις άλλες γυναικείες ομάδες της περιόδου εκείνης, τόσο στο λόγο τους όσο και στην οργάνωσή τους. Οι τελευταίες ήταν συνήθως τα γυναικεία παραρτήματα διαφόρων κομματικών οργανώσεων. Σε αντίθεση με τα περισσότερα σοσιαλιστικά κινήματα που θεωρούν την ταξική καταπίεση ως τη βασικότερη μορφή καταπίεσης, η οποία όταν εκλείψει θα λύσει και το ζήτημα της γυναικείας καταπίεσης, οι αναρχικές-οί αγωνίζονται ισόποσα και μέσα στο πεδίο της όποιας καθημερινότητας ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης και σε κάθε μορφή ιεραρχίας. Υπό αυτό το πρίσμα, οι Mujeres Libres θεωρούσαν ότι ο αυτοκαθορισμός και η χειραφέτηση των γυναικών δεν χρειαζόταν να περιμένει το τέλος του πολέμου για να πραγματωθεί, αλλά μπορούσε και ήταν επιτακτικό να συμβεί κατά τη διάρκεια της επανάστασης. *"Με κάθε θυσία...δουλεύουμε για να βρούμε τους εαυτούς μας και να τους θέσουμε σε ένα πεδίο που, μέχρι τώρα, μας είχαν αρνηθεί: την κοινωνική δράση".* Ο σημαντικότερος ανταγωνιστής για τις Mujeres Libres ήταν η ομάδα Mujeres Antifascistas, μία οργάνωση που, σύμφωνα με το καταστατικό της, ήταν ανοιχτή σε όλες τις γυναίκες, αλλά στην πραγματικότητα ήταν κατευθυνόμενη και ελεγχόμενη από το Κομμουνιστικό Κόμμα. Οι Mujeres Antifascistas συγκροτήθηκαν από την ομάδα Γυναίκες ενάντια στον πόλεμο και το φασισμό (Mujeres contra la Guerra y el Fascismo), που ιδρύθηκε το 1933 από το Κομμουνιστικό Κόμμα. Εξέδιδαν το περιοδικό Mujeres και οργάνωναν τα νέα κορίτσια στην Ένωση Κοριτσιών (Union de Muchachas). Το πρωταρχικό προγραμματικό τους σημείο ήταν η κήρυξη του πολέμου στο φασισμό (για την υπεράσπιση του δημοκρατικού πολιτεύματος) και σ' αυτόν έπρεπε να προσχωρήσουν ολοκληρωτικά όλες οι γυναίκες. Επαινούσαν τη μητρότητα για προπαγανδιστικούς σκοπούς. Η Dolores Ibarruri (La Pasionaria) επικαλούνταν πάντα το μητρικό ένστικτο των γυναικών. Οι Mujeres Antifascistas, ακολουθώντας την τακτική του κόμματός τους, προσπάθησαν επανειλημμένα να συγκροτήσουν ένα είδος Λαϊκού Μετώπου Γυναικών, κάτι στο οποίο οι Mujeres Libres ήταν σταθερά αντίθετες. Υπέθεταν, και όχι χωρίς λόγο, από την σκληρότητα της πάλης των κομμουνιστών ενάντια στους αναρχικούς που ήταν πολύ περισσότεροι από αυτούς, ότι πρώτα θα αφομοιώνονταν και στη συνέχεια θα έβγαιναν απ' το παιχνίδι.

Σε μία επίσημη διακήρυξη της απόρριφης της πρότασης των Mujeres Antifascistas να ενώσουν τις δύο οργανώσεις, οι Mujeres Libres ασκούσαν έντονη κριτική στην πολιτική (προπαγάνδα) των κομμουνιστών: *"Τι κερδίζουμε με την λειτουργία ενός νέου παιδικού σταθμού ή με τη διανομή μερικών μπουκαλιών γάλα, λίγο περισσότερων ή λίγο λιγότερων, σε αντιφασίστριες μητέρες; Είναι αυθάδεια να συνδυάζεται αυτός ο τύπος απλών και καθημερινών δραστηριοτήτων με άλλες διαμαρτυρίες πιο θεαματικές, όταν ήδη υπάρχει ένα προηγούμενο που δεν πρέπει να ξεχνάμε: δεν πάει καιρός που η εκκλησιαστική οργάνωση Caritas εξαγόραζε οπαδούς με μια βαμβακερή κουβέρτα ή με ένα ρούχο".*

Οι δύο οργανώσεις έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στην πολιτική ζωή της Ισπανίας κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και πάνω απ' όλα δόθηκε τέτοια προσοχή στις γυναίκες, που οι ίδιες πριν δεν μπορούσαν ποτέ να φανταστούν. Ο λόγος ήταν καθαρός: χρειάζονταν την εργατική τους δύναμη, την εθελοντική τους συμμετοχή στη οργάνωση των εφεδρειών, στον εφοδιασμό των μετόπισθεν, στην πολιτική ζωή και πολύ γρήγορα τη χωρίς όρια διαθεσιμότητά τους να θυσιαστούν. Και έτσι, ξαφνικά, τα μάτια των ανδρών καρφώθηκαν στις συντρόφισσές τους. Η Lucia Sanchez Saornil, μία από τις ιδρύτριες και βασικές συντάκτριες του περιοδικού Mujeres Libres, αντιλήφθηκε αυτή τη μανούβρα με μία ανυπέρβλητη καθαρότητα. Η κριτική που έγραφε στους συντρόφους της στο τετράδιο αναμνήσεων, ήδη το 1935, δεν είχε χάσει καθόλου από την αξία της -το αντίθετο μάλιστα- το φθινόπωρο του 1936, στιγμή στην οποία η συνεργασία των γυναικών είχε γίνει το νούμερο ένα θέμα: *"Πολλοί είναι οι σύντροφοι που επιθυμούν ειλικρινά τη συνεργασία με τις γυναίκες στον αγώνα. Αλλά αυτή η επιθυμία δεν συνοδεύεται από μία αντίληφη διαφορετική για τη γυναίκα. Οι σύντροφοι θέλουν τη συνεργασία για να γίνει πιο εύκολα εφικτή η νίκη, εξαιτίας του ότι βρισκόμαστε σε ένα σημείο στρατηγικής σημασίας, αλλά χωρίς να σκεφτούν ούτε μια στιγμή την αυτονομία της γυναίκας και χωρίς να σταματήσουν να βλέπουν τους εαυτούς τους σαν το κέντρο του κόσμου".*

Οι γυναίκες ήταν η ραχοκοκαλιά της αντίστασης. Σχημάτισαν επιτροπές, δημιούργησαν στρατιωτικά νοσοκομεία, κέντρα υγείας, οργάνωσαν την άμυνα σπιτιών και δρόμων, την διανομή όχι μόνο τροφίμων αλλά επίσης οπλισμού και πληροφοριών, έραβαν στολές και εξοικονομούσαν επιδέσμους και φάρμακα, όλα όσα χρειαζόντουσαν. Αλλά δεν περιορίζονταν σε τέτοιες ασχολίες που αναθέτουν ή απαιτούν από τις γυναίκες σε όλους τους πολέμους: οι ίδιες πήραν το τουφέκι και κατατάχθηκαν. Και τις πρώτες μέρες ή βδομάδες κανένας δεν τις έκανε να παραιτηθούν. Αν και είχαν μεγαλύτερες δυσκολίες απ' ότι οι άνδρες στο να έχουν πρόσβαση στα λίγα υπάρχοντα όπλα, από τη στιγμή που κατάφερναν να βρουν ένα από τα τόσο επιθυμητά πυροβόλα, ανέβαιναν όπως και οι σύντροφοί τους οι άντρες στα φορτηγά που τους οδηγούσαν στα σημεία της μάχης.Όταν οι φασίστες επιτέθηκαν στη Μαδρίτη το Νοέμβριο του 1936, απωθήθηκαν από πολυάριθμες μαχήτριες. Στη γέφυρα της Segovia πολέμησε με μεγάλη επιτυχία ένα τάγμα γυναικών και στο μέτωπο του Βορρά, κοντά στο Getafe, οι γυναίκες μαχήτριες ήταν οι τελευταίες που οπισθοχώρησαν. Σ' αυτές τις μάχες δεν συμμετείχαν μόνο αναρχικές των οποίων η οργάνωση απ' την αρχή δεν είχε καμιά ταλάντευση στο πώς θα απαντήσει στο ερώτημα: "γυναίκες στο μέτωπο;" αλλά επίσης και πολλές νεαρές κομουνίστριες της Τροτσκιστικής οργάνωσης POUM.

Αλλά ήδη τον Νοέμβρη άλλαξε το σκηνικό. Όλο και ήταν περισσότερες οι πολιτοφυλακίνες που τις παίρνανε από το μέτωπο και τις μετακινούσαν στα μετόπισθεν να πλύνουν, να ράφουν και να σιδερώσουν. Ο George Orwell θυμάται ότι το Δεκέμβριο ακόμη υπήρχαν μερικές μαχήτριες, αλλά τώρα δεν τις χειροκροτούσαν πια, όπως στην αρχή του πολέμου, αντίθετα, οι άνδρες άρχιζαν τώρα να γελάνε με τις συντρόφισσές τους. Μισό χρόνο μετά, τον Ιούλιο του 1937, τέλειωσε ολοκληρωτικά η συμμετοχή τους στο μέτωπο. Ένα αγγλικό αναρχικό περιοδικό περιέγραφε τη γενική κατάσταση κατά τη διάρκεια του δεύτερου χρόνου του πολέμου με τη φράση: Έχει νικήσει η αντεπανάσταση. Σε κάθε περίπτωση αυτός που είχε νικήσει ήταν το Κομμουνιστικό Κόμμα με το διαχωρισμό που έκανε: Πρώτα να κερδίσουμε τον πόλεμο, μετά βλέπουμε, ενάντια σ' αυτό που υπεράσπιζαν οι αναρχικοί που ήθελαν να κερδίσουν τον πόλεμο και να κάνουν την επανάσταση ταυτόχρονα. Διαλύθηκαν οι αστικές και οι αγροτικές κολεκτίβες και οι πολιτοφυλακές μετατράπηκαν σε έναν κανονικό στρατό με κοινωνική διαστρωμάτωση και διαφοροποιημένη αμοιβή, με στρατιωτική πειθαρχία, ιεραρχία και δική του δικαιοδοσία.

Πολλές γυναίκες φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν μαζί με τους συντρόφους τους στις φυλακές της GPU (μυστική αστυνομία των κομμουνιστών) όταν η σταλινική αντεπανάσταση επικράτησε ,κατηγορούμενες από τους σταλινικούς πως είχαν "προδώσει" την επανάσταση.

Τα προτάγματα των Mujeres Libres παραμένουν πάντα επίκαιρα ενόσω συντηρούνται και εμπλουτίζονται οι σχέσεις ανισότητας μεταξύ αντρών και γυναικών στη βάση των έμφυλων διαχωρισμών. Η αυτοσυνείδηση και ο αυτοκαθορισμός των γυναικών, μακρυά από τους καταπιεστικούς κλοιούς που επιβάλλουν οι μηχανισμοί της πατριαρχίας και όχι μόνο, είναι πάντα το ζητούμενο. Σε ένα άλλο επίπεδο, η δημιουργία ξεχωριστής γυναικείας ομάδας που να επεξεργάζεται, απαλλαγμένη από την αντρική παρουσία και τα ενδεχόμενα συνακόλουθα-αρνητισμός, ενοχική ή σεξιστική συμπεριφορά- την ιδιαίτερη συνθήκη την οποία βιώνουν οι γυναίκες, φαίνεται πολλές φορές, όπως και
στην περίπτωση των αναρχικών συντοφισσών της ισπανικής επανάστασης, να αποτελεί μονόδρομο. Οι Mujeres Libres κατάφεραν, παρά τις ξεχωριστές τους ομάδες και σε πολλές περιπτώσεις τις διαφορετικές τους στοχεύσεις, να αγωνιστούν μαζί με τους άντρες συντρόφους, θέτοντάς τους παράλληλα και ζητήματα για την αρρενωπή τους συμπεριφορά, και αυτό αποτελεί και στις μέρες μας ζητούμενο. Αυτό που τελικά κατέδειξαν οι Mujeres Libres δεν είναι άλλο απ' το ότι ο αγώνας για την απελευθέρωση από τις εξουσιαστικές δομές δεν μπορεί να μην περιλαμβάνει το γκρέμισμα των έμφυλων διαχωρισμών και όλων εκείνων των καταναγκασμών που αυτοί επιβάλλουν.

Η ζωή θα είναι χίλιες φορές πιο όμορφη, όταν η γυναίκα γίνει πραγματικά ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Mujeres Libres

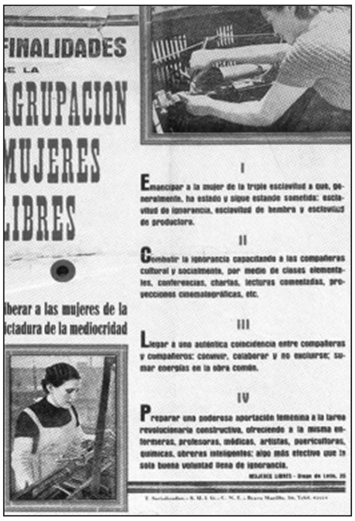
Γυναίκες, η οικογένειά σας είναι όλοι αυτοί που αγωνίζονται για την ελευθερία

ΑΦΙΣΕΣ ΤΩΝ

Μια νέα ζωή γεννιέται για μας που θα μας εξασφαλίσει αξιοπρεπείς συνθήκες για να δουλεύουμε και να υπάρχουμε

(από την καμπάνια ενάντια στην πορνεία)

Η χειραφέτηση της γυναίκας από την τριπλή σκλαβιά: τη σκλαβιά της άγνοιας, της γυναίκας και της παραγωγής.

Να κάνει τη γυναίκα μέσα από την οργάνωση μια συνειδητή και υπεύθυνη δύναμη που να δρα πρωτοπόρα στο επαναστατικό κίνημα.

Να χτυπήσει την άγνοια κάνοντας ικανές τις συντρόφισσες πολιτικά και κοινωνικά μέσα από βασικά μαθήματα, διαλέξεις, κουβέντες, κινηματογραφικές προβολές κ.λπ.

Να καθιερωθεί η συνεργασία με συνδικάτα, φόρα και την ελευθεριακή νεολαία, με στόχο να φτιαχτεί ένα δίκτυο αλληλοενημέρωσης, που θα ενισχύει το επαναστατικό κίνημα.

Να υπάρξει μια ουσιαστική συνύπαρξη μεταξύ συντρόφων και συντροφισσών: συμβίωση, συνεργασία χωρίς αφορισμούς και να συγκεντρώνεται η δύναμη στον κοινό σκοπό.

(οι τέσσερις στόχοι της οργάνωσης)

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Γυναίκα! Η συντροφική σου ευτυχία είναι στα χέρια σου

για την προβολή της ταινίας "libertarias"
17/5/2007

Θερσίτης

Νέστορος & Ευαγγελιστρίας, Ίλιον

sitisther@yahoo.gr